

1143.

oo 30

- 1.) Jac. Friv. Ludovici de fcto sine lege loquente
- 2.) Id de conditionibus sponsaliorum impossibilitas
- 3.) Episc. Collegium Juris Feudalis VIII. Dissectat.
- 4.) Id. de impositione silentii.
- 5.) Id. de iudice in causis Principum protestantium matrimonio
- 6.) Id de solemnibus juramentorum.
- 7.) Id de iudicio fortuna
- 8.) Id. de iure carnificum in bona proprietarum.
- 9.) Id de immunitate non excusante.
- 10.) Id. de iure et jurisprudentia domestica
- 11.) Id de coelibatu poena nomine imposto
- 12.) Id de facto tutorum à pupillis non profando.
- 13.) Id. de intellectu brocardici: Omnia iuramenta servandum esse.
- 14.) Id an et quatenus affectus humani in foro considerentur.
- 15.) Id de intercessione innocentum. 1706
- 16.) Id. de limitibus defensionis in bello defensivo. 1706.
- 17.) Id de iure ~~de~~ declarationis. 1709.
- 18.) Id. de deditione personarum notiarum 1708.
- 19.) Id. de vitio reali et personali
- 20.) Id. de summa appellabili
- 21.) Id. de muliere cambiante. 1710.
- 22.) Id. de tribus sententiis conformibus
- 23.) Id. de effectu et obligatione laudi

Fac. Frid. Ludovici

- 24.) De probatione inactionis dotis.
- 25.) Id de expensis litis actori à reo subministrandis
- 26.) Id de legitimatione ad causam.
- 27.) Id. de reputatione rei factiva.
- 28.) Id de actuarii presentia in actu testandi.
- 29.) Id. de successione conjugis deserentis.
- 30.) Id de diverso jure bonorum acquisitorum et hereditarium.
- 31.) Id de probabilitate et ejus effecta.
- 32.) Id de effecta poenitentis.
- 33.) Id de iudice extra acta aliquid asserente.
- 34.) Id. de eo qui post litem cont. bona imobilia possidere desit.
- 35.) Id de tacita prohibitione usufructus paterni
- 36.) Henr. de Boden de emtione venditione solo consensu non subsistente.
- 37.) Id. de privilegio crediti in rem succicam erogati
- 38.) Id. de furto periculofo
- 39.) Joh. Sam. Stryer de officio principis circa scandala.
- 40.) Ejusd. Auris bullae controversia potiores.
- 41.) Joh. Frideman Schneider von Bro Herzogt.
- 42.) Nic. Rapp. Lyncker de Baptismo.
- 43.) Joh. Wilh. Engelbrecht de reunionem pertinenciarum.
- 44.) Joh. Schiltner de bonis laudemialibus
- 45.) Joh. Gottlieb Heineccius de origine jurisdictionis patrimonialis.

contin. vid. in fine,

DISSERTATIO JURIDICA
De
**JURE CARNIFI-
CUM IN BONA PRO-
PRICIDARUM ET QVÆ
CIRCA EOS REPERIUNTUR,**

Quam
DEO T. O. M. ANNUENTE
RECTORE MAGNIFICENTISSIMO,
SERENISSIMO PRINCIPE AC DOMINO,
**DN. FRIDERICO WIL-
HELMO,**
REGNI BORUSSICI ET ELECTORATUS
BRANDENB. HEREDE, &c. &c.
IN ILLUSTR. ACADEMIA FRIDERICIANA,
PRÆSIDE
JAC. FRIDERICO LUDOVICI,
J. U. D. & Profess. Publ. Extraord.
Publico Eruditorum Examini submittit

RESPONDENS
JOHANNES JACOBUS HANEWALD,
Alsleb. Magdeb.
ad diem III. Octobr. MDCCII. H. L. Q. C.

Hale, Typis CHRISTOPH. ANDRÆ ZEITLERI, Acad. Typ.

DISSERTATIO JURIDICA

DE

JURE CARNEFI
CUM IN HONA PRO
PRIDIAUM ET OVA
CIRCA EOS REBENTIA

QUM

DR. T. O. M. A. N. S. T. R.

RECTORI MAGNIFICENTISSIMO

ILLUSTRISSIMO FACULTATIS DE DOMINA

DR. ERDBERICO WILHELMO

HELMO

RECTORI ET CENSURATORI

ILLUSTRISSIMO FACULTATIS DE DOMINA

ILLUSTRI ACADEMIA JURIDICANA

PRAGENSIS

JAC. FREDERICO LUDOVICI

Publici Professoris Juris Pragensis

Publici Professoris Juris Pragensis

ILLUSTRISSIMO

JOHANNES JACOBUS HALLWALD

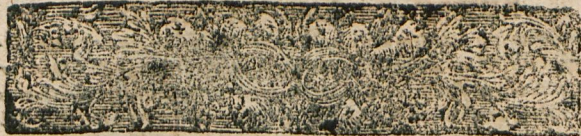
Publici Professoris Juris Pragensis

ILLUSTRISSIMO FACULTATIS DE DOMINA

ILLUSTRISSIMO FACULTATIS DE DOMINA

8

Q. D. B. P.
DISSERTATIO JURIDICA
De
**JURE CARNIFICUM IN BONA
PROPRICIDARUM ET QUÆ CIRCA
EOS REPERIUNTUR.**

CONTENTA TOTIUS DISSERTATIONIS.

Nulla fere est *Respublica*, in qua præter *Leges scriptas* non etiam certæ *consuetudines* deprehendantur, quæ ex tacito *Principis* consensu robur suum accipiunt. §. I. Sepe tamen *subditi* consensum *Principis* adesse erronee supponunt, ceteraque *consuetudinum* requisita negligunt, unde plurimæ *irrationabiles consuetudines* proveniant. *Exempla earum*, §. II. De *consuetudinibus Carnificum* circa *cadavera propricidarum* in genere, quod illa sub *telio* deiciant vel *subter limina* extrahant, §. III. Nec non in *loco inhonesto* sepeliant, §. IV. *Tolerari possunt hæc consuetudines*, quamvis *penam proprie sic dictam* non *insevant*. Sed alii ad hæc & *intolerabiles mores* penes *Carnifices* deprehenduntur. *Exempla eorum* & *transitio ad ipsum thema Dissertationis*, §. V. *Propricida duplicis sunt generis*, ad quam *distinctionem* in multis *questionibus* respicitur. §. VI. *Carnifices veteribus etiam temporibus sibi ex bonis damnatorum quædam arrogarunt*, ubi de *pannicularis*, §. VII. *Ostenditur distincte, carnifices consuetudinem suam de occupandis bonis, quæ circa propricidas deprehenduntur, ex illis, quæ in jure Romano de panniculariis tradantur, probare non posse*, §. IX. *Disquiritur, annon dicta consuetudo ex capite confiscationis salvari queat? Discrepant DD. in quibusnam casibus adhuc hodie confiscationi bonorum locus sit*, §. IX.

DISSERT. DE JURE CARNIFICUM

Supponitur, eandem non amplius obtinere, nisi in crimine laese Majestatis, & ad argumenta contraria respondetur, §. X. Infertur exinde, ob solam autocheiriam bona non publicari, nisi crimen tale precesserit, ob quod confiscatio alias decernenda fuisset, §. XI. Cum ergo Princeps non possit bona auferre, multo minus Carnifices id poterunt, sed hoc depravatis ipsorum moribus est adscribendum, §. XII. Movetur dubium: Carnifices bona propricidarum & que sunt circa eos mercedis loco ex tacito Privilegio pretendere, §. XIII. Ex quo nonnulli DD. permoti fuerunt, ut Carnificum mores non improbarent, modo hi docere queant, legitima consuetudine id Privilegium introductum esse, §. XIV. Adducuntur duo Responsa hanc in rem facientia, juxta que Carnifices ad probationem ejusmodi consuetudinis admittuntur, §. XV & XVI. Consuetudo facti est & propterea omnino probanda, ea autem probata non statim sequitur, quod sit justa & legitima, sed alia quoque requisita concurrere & doceri debent, §. XVII. Ostenditur, ipsos hujus consuetudinis fautores sibi circa eandem non satis constare, §. XVIII. Quia privilegium illud prætensum iniquissimum esse fatentur, §. XIX. Examinatur consuetudo Carnificum juxta requisita, que circa consuetudines in genere exiguntur. Adest comiventia Principis, diuturnitas temporis & actuum frequentia, §. XX. Principaliter tamen in consuetudinibus etiam requiritur, ut sint rationabiles, §. XXI. Rationabiles ille dicuntur, que cum jure divino, naturali & positivo conveniunt: irrationabiles, que cum eodem & sic etiam cum vero bono publico pugnant, qualis fuit olim in Polonia in homicidiis commissis, & in illis locis, ubi bona Naufragorum Fisco cedunt, §. XXII. Applicatio ad hypothesein. Prætensa Carnificum consuetudo de rapiendis bonis, que in loco perpetrati propricidii deprehenduntur, irrationabilis est. Jus nature & divinum positivum dicitur, auctum propter alterius delictum pena aliqua aut incommodo non esse adficiendum, §. XXIII. Per Carnificum autem consuetudinem alter propter alterius civis explev bona sua amittit, quod fufius ostenditur §. XXIV. Comparatur illa cum consuetudine, vi cuius in nonnullis locis res furto ablata non vero Domino restituitur, sed

Magi-

IN BONA PROPRIEDARUM &c.

Magistratus eam sibi vindicat, §. XXV. Princeps licet non contraxerit carnificum consuetudini, eam tamen eo ipso approbare voluisse non est censendus, imo quamvis hoc volueris, ejus tamen approbatio nihil operari potest, §. XXVI. Ne quidem ad mercedem pro extrahitione cadaveris solvendam agnatos vel dominum aditum obstrictum esse, responsum fuit, §. XXVII. Forsan ergo deficientibus reliquis omnibus gladio Carnificis peculiaris vis, producendi talem consuetudinem, adscribenda. Recensentur aliquos effectus mirabilis hujus gladii, juxta communem traditionem, §. XXVIII. Consuetudo, quæ in nonnullis locis Lanio pecudes morbosas madans cultrum & reliqua instrumenta adhibita amittit, pariter est irrationabilis, §. XXIX. Conclusio Dissertationis, §. XXX.

§. I.

Ullam fere existimamus esse Rempubli-
cā, in qua non præter leges expresso
Principis mandato promulgatas
diversæ etiā deprehendantur
consuetudines, quæ dicente Ulpiano
in l. 33. ff. LL. pro jure & lege in his,
quæ non ex scripto descendunt, ob-
servari solent. Ea etenim negotio-
rum in vita civili est multitudo, ut
Legislator singula prævidere iisque
certam normam præfigere nullo modo
possit, sed ut plurima indecisa relin-
quere futuræque decisioni reser-
vare debeat. Sed cum iterum rei in-
doles hoc non ferat, ut in quibus-
cunque obveniencibus casibus ipse
Princeps aliis & forsā majoribus
negotiiis distractus compellatur;
hinc ad præsumtam confugere ipsius
voluntatem, cœperunt subditi, ea
ratione rem determinantes, quam
menti Legislatoris quam proxime
accedere crediderunt. Unde non
ita putandum est, ac si consuetudines
ex persona subditorum iisdem uten-
tium robur suum accipiant; sed Prin-
cipis

6 DISSERT. DE JURE CARNIFICUM

cipis approbatio demum & conniventia pondus iisdem superaddit Legibusque scriptis eas exæquat.

§. II. Diffiteri interim nemo potest, subditos circa præfuntionem voluntatis Principis à vero sæpe aberrare, ralemque sibi fingere approbationem, quæ privato quidem ipsorum interesse non parum favet, ast tamen cum tertii quandoque maximo præjudicio conjuncta deprehenditur. Imo, licet revera approbatio tacita summæ Majestatis accesserit, eos tamen reliqua, quæ à DD. requiruntur, consuetudinum essentialia negligere sæpe, cum tamen ex illis, quæ copulative exiguntur, unum adesse nondum sufficiat, sed omnia ut conjunctim existant, necessum sit. Hinc tot irrationabilium consuetudinum species ubique sæpe gentium deprehendere licet. Sæpe in precibus publicis Deus invocatur, daß er den Strand gesegnen wolle/ id est, ut aecolæ maris ex naufragiis navigantium ditescere possint, & tamen non desunt, qui perversam hanc consuetudinem ab injustitiæ nota vindicare nitantur. Recessus Imperii propinationes & comotationes severe interdicit, & tamen reperti fuerunt, die sich einander auff den Reichs-Abschied einmahls zugetrueten. Quid dicam de perversis opificum consuetudinibus, inter quas illa quondam usitata, vi cujus balneatorum, molitorum textorum, chirurgorum & opilionum liberi ab opificiis addiscendis exclusi fuerunt, cui tamen obicem posuit *Reform. Polit. de Ann. 1777. tit. 30. §. 1.* Et quæ multa sunt ejusdem farinae alia, quæ lubens prætermitto, cum illa, cujus gratia præsentem dissertationem conscripsi, sat amplam differendi materiam mihi suppeditet.

§. III. Respicit ea Carnifices bonaque illorum, qui crimine *dyroxiplus* sese polluerunt. Ubi tamen, antequam ad ipsum speciale thema deveniam, non inutile fore reor, pauca

pauca prælibasse, quæ circa cadavera propicidarum in genere à Carnificibus observari consueverunt. Cadavera eorum, qui morte naturali vitam finiunt, per ostium domus, quod venientibus & recedentibus pater, efferuntur. Secus in cadaveribus propicidarum. Hæc enim sacco communiter inclusa vel sub tecto ejus domus, in qua sibi mortem consciverunt, dejiciuntur, vel subter limina extrahuntur, propterea quod indignum sit, ob propriam vitæ extinctionem hunc eodem ostio & limine efferri, per quod prius vivens valensque exierat, vide de hac consuetudine *gloss. lat. ad l. 2. Art. 31. des Sächf. Land: Rechts num. 4. lib. b. Schneidew. ad §. Religiosum quod J. de rer. divis. num. 9. Damhoud. in prax. rer. crim. n. c. 90. n. 9. Coler. P. 1. Decis. 107. n. 38. & p. 2. Decis. 267. Sigism. Finckelth. Obs. 43. num. 15. Petr. Heig. p. 2. qu. 36. num. 64.*

§. IV. Neque in cœmeterio sepulturæ traduntur ejusmodi cadavera, sed per carnificem in locum infamem & bestiarum cadaveribus destinatum projiciuntur ibique terra obteguntur, quamvis cit. glossa latina combustionis quoque mentionem faciat, quæ tamen apud nos extra usum est. In glossa germanica *ad d. l. jur. Saxon.* ita habetur: *Wisse auch / daß die Pompe und Pracht / die man pfleget denen zu bestellen / die sich selber tödten / wenn man sie zu Grabe führet / ist eitel phantasey / dann man soll sie zu recht auff keinen Kirchoff begraben / noch für sie bitten* Paria sunt, quæ jus canonicum hac de re tradit in *c. placuit. 12. causa 23. qu. 5. ex concilio Bracharensi: placuit, ut qui sibi ipsi voluntarie aut per ferrum, aut per venenum, aut per precipitium, aut per suspendium, vel quolibet modo violentam inferunt mortem, nulla prorsus pro illis in oblatione commemoratio fiat, neque cum psalmis ad sepulturam eorum cadavera deducantur. Multi enim hoc sibi per ignorantiam usur-*
pant

DISSERT. DE JURE CARNIFICUM

pand. Similiter & de his placuit fieri pro suis sceleribus puniuntur. Eodem modo in aliis Conciliis veteris Ecclesiae dispositum fuisse testis est Heigius *loc. ant. cit. n. 6.* conf. *Convarruv. resolut. lib. 2. c. 1. circ. fin.*

§. V. Possunt hæ, quas hactenus recensuimus, consuetudines tolerari, cum nihil, quod in se turpe aut legibus divinis contrarium est, involvere videantur, sed potius utile sit, ut alii homines hac etiam ratione quodammodo & per indirectum ab *αὐτοχρησίας* crimine absterreantur, quamvis Heigio *d. n. 6.* in eo assentiri non possimus, quando *pœnam canonicam & politicam* hic subesse existimat: pœna siquidem juxta communem omnium conceptum per malum passionis seu dolorem delinquenti inflictum definitur, at vero talis dolor in eum amplius non cadit, qui animam suam jam infeliciter exhalavit. Interim alia adhuc suppedunt consuetudinem species, quæ pariter defendi, aut excusari saltem nullo modo queunt. Multis in locis Carnifices consueverunt, ut ad fores illius, qui canem vel aliud animal ex petulantia occidit rhedam excoriatoriam ducant sibi que hac ratione jus multandi occisorem arrogent, quod tamen nunquam acquisiverunt, nec in præjudicium summæ potestatis acquirere potuerunt, vid. *Carpzovius lib. 6. titulus 10. Resp. 102. n. 12* Et huc pertinet illa ipsa consuetudo, quam rubrica dissertationis præsentis indicat, vi cujus carnifices *omne id, quod in loco, ubi homicidium sui ipsius perpetratum & cadaver positum est, reperitur, quodque ipsi stantes juxta cadaver infra, supra sursum ac deorsum in circumferentia gladio attingere possunt, seu lucrum retinent.* Cujus moralitatem breviter indagare in præsentis animus est.

§. V. Ante omnia tamen supponi debet, Propriidarum duo esse genera. Alii quippe ex furore, melancholia, vel alia animi impotentia sibi mortem inferunt, vel de cau-

de causa mortis plane non constat & vitam antea bene atque pie transegerunt: *alii* contra ob conscientiam criminis perpetrati & poenam exinde imminentem, vel ex desperatione etiam, ut avari, vitæ filium violento modo sibi ipsis abrumpunt, conf. Finckelth. *Obs. 45. num. 1. seqq. & num. 16. gloss. germ. ad jus Sax. prov. l. 2. Art. 31. num. 3.* Quamvis vero, quantum nobis constat, carnifices hanc distinctionem parum curent, sed utroque casu spolia sua sibi arrogare velint; in quaestionibus tamen: an & quatenus *avroxya-pec* honesta sepultura privandi? item an eorum bona sint confiscationi obnoxia? non exigua illa adfert utilitatem, & nos propterea in examine juris carnificum in bona propticidarum subinde quoque ad illam respiciemus, injustitiam prætensi illius juris ex hoc quoque capite demonstraturi.

§. VII. Percurramus autem singula, quæ pro carnificibus adduci possent, argumenta. Non parum ab initio iisdem patrocinari videtur, quod veteribus etiam temporibus eos ex bonis damnatorum sibi nonnulla semper arrogasse extra dubitationis aleam positum sit. Nec novum est, inquit Beierus *in Diss. de bon. damnat. §. 37.* nec absolum, carnifices ex bonis damnatorum aliquid sibi vindicare, eo enim & Senecam *lib. de tranquill. animi c. 11.* respexisse subjungens, quando hic de Sejani, hominis honoratissimi, exitu tristissimo ait: *ne quidem quod carnifex traheret, ei superfuisse, in quem tamen, quicquid congeri potuerit, Divi hominesque contulerint.* Et huc pertinet famosa *l. 6. ff. de bonis damnat.* Juxta quam *pannicularia*, (id est, bona mobilia quælibet viliora) Speculatoribus certo modo relinquuntur. Sed vero sub hisce speculatoribus carnifices comprehendendi, neque olim peculiare carnificum munus fuisse, sed Magistratus pro re nata ex eorum numero poenarum

executores adsumisse, testis est Andreas Beierus *loc. cit.*
§. 29.

§. VIII. Verumenimvero re accuratius perpensa parum solatii carnificibus nostris ex hoc capite obveniet. Spolia enim illa, quæ hodie prætendunt, cum dictis panniculariis in nullo fere tertio conveniunt. Agedum, distincte rem consideremus. *Pannicularia* fragmenta bonorum saltem donant, eaque vilioris pretii, & quæ capitis damnatus, ubi in custodiam recipiebatur, secum attulit spolia, item quibus indatus est, cum quis ad supplicium ducitur. Hinc *Zona*, quam circa se habuit inquisitus, huc non statim pertinet, nec *sardonix* aut *alia gemma magni pretii*, nec *chirographum magna pecunie*, quod in sinu fuit; sed nummuli saltem ventrales, quos victus sui causa in promptu habuit, aut leves annuli, qui non excedunt aureos quinq;. At vero Carnifices nostri eo audaciæ dicam? an impudentiæ progressi sunt, ut omnia indistincte prætendant, quæ circa corpus propricidæ deprehenduntur, cujuscunq; etiam sint pretii & valoris. Porro tantum abest, quod pannicularia speculatoribus in *d. l. 6.* adsignentur, ut potius contrarium haud difficulter exinde elici queat. *Speculatores non ultro sibi vindicent pannicularia*, exprefse dicit Ulpianus, qui autor est allegatæ legis. Quid ergo fiet cum pannicularis? Respondet idem Ulpianus, *quod debeant ad ea servari, quæ jure Præsidum solent erogari, ut puta abartiaticum quibusdam officialibus inde subscribere: vel si qui fortiter fecerint milites, inde eis donare: barbaros etiam inde munerari venientes ad se vel legationis vel alterius rei causa*, quæ omnia fuse declarat Beierus *loc. prox. cit.* conf. Cujacius *lib. 4. cap. 18. & lib. 6. c. 25.* Wesenbec. *Parat. ff. de bon. damn. n. 2. seqq.* Denique nec hoc prætermittendum, ablationem panniculariorum in iis saltem locum invenisse, qui capitis damnati ad mortem ducebantur; at quomodo nostri carni-

fice

fices hic iterum excedant, jam supra §. VI. monuimus.

§. IX. Videndum jura ulterius, annon ex capite confiscationis patrocinium causæ Carnificum nostrorum accedere queat. Equidem non conveniunt inter se DD. pro ut alias, ita nec in hac quæstione: in quibusnam casibus adhuc hodie bonorum confiscationi locus fit? cum in plurimis casibus eam hodiernum obtinere existiment Heigius *p. 2. quæst. 33. n. 52.* & quos allegat Bernh. Diaz, *reg. 165. l. 1. n. 5.* Joh. Bapt. Plot. *de in lit. jur. 5. n. 44.* Franc. Vivius *Decis. Neapol. l. 2. Dec. 244. n. 1.* Tiber. Decian. *tract. crim. lib. 9. c. 26. n. 33.* aliique plures, add. Carpzov. *Prax. crim. quæst. 135. num. 25.* & quos ibi citat, Finckelth. *Obs. 4. num. 18 seqq.* qui tres discrepantes DD. opiniones adducit, aliorum, confiscationem ad solum crimen læsæ Majestatis restringentium: aliorum, crimen hæreseos addentium: aliorum denique, eandem in crimine incestarum nuptiarum quoque admittentium; sed nobis quidem in præsentem nec otium suppetit, nec animus est, fundamenta diversarum ejusmodi opinionum examinandi, cum hac ratione nimium quantum à scopo, quem nobis proposuimus, dilaberemur, metamque brevis dissertationis excederemus.

§. X. Supponamus ergo juxta communem DD. opinionem, quod confiscatio hodie locum non inveniat, nisi in crimine læsæ majestatis, v. Boër. *Decis. 264. num. 18.* Besold. *p. 3. Consil. 95. n. 8. 9.* Quamvis enim Heigius *d. qu. 33. n. 53. 54.* non tam facile iis credendum putet, qui de generali consuetudine abrogatæ confiscationis scribunt, cum ad probationem consuetudinis generalis sive universalis non sufficiat paucorum DD. testificatio, etsi sint celeberrimi, maxime quando ea est contra jura scripta, unde ipse quoque alios contrarium statuentes adducit; Nihilominus ramen

h'c probe est observandum, sermonem esse de jure Romano, quod ulterius pro jure scripto Germanorum haberi nequit, quam quoad illud in foris Germaniæ hæctenus receptum fuit. Quod si autem de receptione judicium ferre volumus, ad ipsam rerum praxin & judiciorum observantiam respici oportet, quæ sine dubio eorum opinionem comprobabit, qui confiscationem nonnisi in crimine læsæ majestatis obtinere adstruunt. Neque ergo nobis incumbit, ut jus Romanum hæc parte abrogatum esse probemus; sed à dissentientibus jure nostro postulamus, ut ipsi prius ostendant, quod illud unquam in Germania hæc parte receptum fuerit, ex receptione siquidem tota ejus obligatio proficiscitur. Non parum quidem ab initio obstare videntur verba *Const. Crim. Carol. Art. 218.* ibi: *ausserhalb des Laßters unser beleydigten Majestät / oder sonst in andern Fällen;* sed hic jam ab aliis responsum est, perfectum ad ductorum verborum sensum & constructionem vix dari posse, nisi particula *oder* deleatur, qua sublata hic sensus remanet, quod extra læsæ majestatis crimen in aliis casibus atque delictis confiscatio bonorum cesset, v. post alios *Carpozov. Pr. Crimin. qu. 135. num. 30.* qui ipse vir tanquam præceos Germanicæ peritissimus, nostræ quoque sententiæ calculum suum adjicit. Et quid si præterea respondeamus, Constitutionem Carolinam hæc parte nunquam fuisse observatam. Annon enim quotidie hoc etiam aliis Constitutionibus obijci solet, daß sie niemahls zur Observantz gekommen?

§. XI. Quicquid interim sit de confiscatione in aliis delictorum speciebus, certe quantum ad crimen *desoyersplas* attinet, rem extra omne dubium positam esse existimamus, quod confiscationi bonorum propter illud locus non sit relictus. Exceptio est, nisi crimen tale sit, pro quo ultra prænam

IN BONA PROPRICIDARUM. 13

nam mortis etiam confiscatio bonorum imponatur, tunc etenim ἀνθρώπων per factum suum illicitum interesse fisci præjudicium adferre non potuit. Textus hac de re expressus est in l. 3. §. 3. ff. de bonis eorum &c. ubi Marcianus ita: ergo ita demum dicendum est, bona ejus, qui manus sibi intulit, fisco vindicari, si eo crimine nexus fuit, ut si convinceretur, bonis careat. Si quis autem radio vitæ, vel impatientia doloris alicujus, vel alio modo vitam finierit, successorem habere Divus Antonius rescripsit. add. §. 6. 7. & 8. d. l. item Const. Crim. Art. 135. ibi: So er sein Leib und Guth verwircket hätte / und aus Furcht solcher Verschuideten Straff sich selbst ertödtet / des Erben sollen in diesem Fall seines Guthes nicht fähig oder empfänglich / sondern solch Erb und Güther der Obrigkeit / der die peinlichen Straff / Buß und Fälle zustehen / heimgefallen seyn. Unde Vigelius ad Const. Crim. c. 7 de homicid. regulam de bonis ejus, qui mortem sibi conscivit, confiscandis duas exceptiones recipere dicit: unam, si non metu criminis sibi mortem conscivit: alteram, si crimen, quod metuit, non fuerit tale, ob quod damnatus bona amitteret, v. Matth. Stephani ad d. Art. 135. C. Crim. in pr. Decian. tract. crim. l. 9. c. 2. num. 2. Finckelth. Obs. 43. num. 25. Brunnem. ad d. l. 3. ff. de bon. eor. Ex quo etiam inferunt, testamentum propricidæ omnino validum esse, modo tale crimen non commiserit, ob quod ejus bona publicanda sunt, tunc enim bonis deficientibus res per se patet, quod testamentum subsistere non possit, Finckelth. d. Obs. 43. Carpzov. p. 3. C. 6. Def. ult. Prosp. Farinac. P. 2. oper. crimin. qu. 128. n. 77.

§. XII. Quæ cum ita sint & Principibus ipsis jus confiscandi bona propricidarum indistincte non comperat; certe etiam videre haud possumus, quo juris titulo carnifices spolia sua defendere & ab injustitiæ nota liberare velint.

14 DISSERT. DE JURE CARNIFICUM

Certe veremur, ne & in hoc casu in specie applicari possint, quæ Hœnnonius *Disp. Polit. 2. thes. 51.* circa quæstionem: cur hodie carnificum munus ubique fere gentium sordidissimum judicetur? in genere de Carnificibus adfert. Ducas scilicet rationes esse dicit, *primam*, quia homines facinorosi & scelerati plerumque eliguntur carnifices: *alteram*, quod plerumque turpiter & scelerare vivant; adeoque per vitæ actiones turpes & in honestas officio suo ignominiam & labem adspargunt, & sic non tam officium ipsos, sed ipsi proprium vitio suo officium polluunt, v. Speidelius *in spec. notabit. voc. Hender / Nachrichter.* Carpvovius. *Resp. lib. 6. Resp. 102. num. 1.* hæc fusius deducit, Carnifices propterea passim locorum exosos & execrabiles haberi dicens, non quod per se famosi sint & inhonesti, sed quia plerumque non zelo justitiæ, nec cum tanta commiseratione & humanitate suum exercent officium, quæ ipsos deceret & amabiliore redderet, sed omnibus sceleribus inquinatissimi in sibi commissos patientes reos deserviant, ipsos tractent, rapiant, perdant ac macent, non secus quam si beluam conficerent, & in tam crudeli & tyrannica executione glorientur, Reis interim merita supplicia exprobantes & æquo sævius ac citius eos abripiantes, non secus, quam si propriæ bili potius inservirent, & affectibus quam rationi justitiæ mandatrici. Inter reliqua autem vitia *num. 3. tantam in iis plerumque esse rapacitatem avaritiosam* subjungit, *ut nullis abstineant mediis, quibus marsupium inflare possunt, nullam vel equitatis, vel bonestatis rationem habentes.*

§. XIII. Sed instabit forsitan quis asserendo, non procedere consequentiam: Principes non habent jus confiscandi bona eorum, qui vitam sibi ipsis ademerunt, ergo nec carnifices bona in loco commissi proprecidii deprehensa sibi vindicare possunt, Potest enim hoc jus instar privilegii carni-

IN BONA PROPRIcidARUM.

15

carnificibus concessum esse, & in solatium quidem atque compensationem, quia in tali vitæ genere degunt, quod ab omnibus pro vili & abjecto habetur, & per quod tamen publica omnium utilitas quam maxime promovetur. Si enim Carnifex deficeret, ipse Judex, vel alii ex civibus, vel hi conjunctim ingratum hunc laborem perficere obligarentur, prout ex Kaisersbergio recenset Speidelius *in specul. notabil. voc.* Hencker / wenn man etwa in einen Dorff / in-quiens, einen Dieb henden will / da man keinen Hencker hat / so hendet ein ganz Gericht den Dieb / so nimt man ein lang Seil und schlägt es über den Galgen / so knüpff man den Dieb unten dran / so muß der Schutzeiß dem Dieb das Seil umbknüpfen / und darnach so ziet er das ganze Gericht den Dieb auff den Galgen / daß er daran erwoirgt und müssen allesamt am Seil ziehen / auff daß keiner dem andern dürffe verweisen / daß er den Dieb erhendet habe. At vero & ipsi privati Carnificibus mercedis loco libenter aliquid relicturi esse censentur, ut ab hoc exoso labore immunes esse queant.

§. XIV. Non videtur de nihilo esse hæc objectio, quæ & viros quosdam celeberrimos permovit, ut Carnificibus jus auferendi bona propriidarum concesserint, si illud per diurnam consuetudinem introductum esse probare queant. Sunt Carnifices, inquit Carpzovius *in Prax. crim. quest. 2. n. 32.* eorum qui sibi mortem consciverunt, vespillones, qui plerisque in locis, *nescio quo titulo vel nomine*, hoc juris sibi vendicant, ut omne id, quod in loco, ubi homicidium sui ipsius perpetratum & cadaver positum est, reperitur, quodque ipsi stantes juxta cadaver infra, supra, sursum ac deorsum in circumferentia gladio attingere possunt, ceu lucrum retineant. Quod jus tamen nequaquam ipsis competit, nisi legitima consuetudine aliud introductum doceatur, prout

prout à Scabinis Lipsiensibus ad requisitionem Carnificis Weissenfelsensis M. Mart. 1622. responsum fuisse testatur. Ejusdem tenoris sunt, quæ apud Joh. Philippi *in Usu pract. insit. Justin. lib. 4. tit. 18. Eclog. 86. num. 9.* deprehenduntur. Postquam enim de iis locutus fuerat, qui violentas manus sibi destinato intulerunt, quod scilicet illis moribus nostris honesta sepultura denegetur eorumque cadavera in terram aliorum à Carnifice per fenestram dejecta, vel sub domus limine extracta in locum infamem & cadaveribus destinatum projiciantur & humentur; denegatur tamen, subicit, Carnificibus jus omne illud, quod in loco, ubi homicidium sui ipsius perpetratum & cadaver suspensum reperitur, stantes juxta cadaver infra, sursum ac deorsum in circumferentia gladio attingere possunt, ipsis lucro cedere, nisi legitima consuetudine id introductum aperte doceatur, qualem consuetudinem Erfurti vigere se percepisse testatur.

§. XV. Responsum Scabinorum Lipsiensium, cujus mentionem injecerat Carpvovius *in prax. crim. loc. cit.* ipse integrum exhibet *l. 6. Resp. 102. num. 10.* nec non Philippi *loc. alleg.* quod dignum nobis visum fuit, ut hic adponatur. Ita autem sese habet: Hat sich vor wenig Wochen zu Weissenfels vor dem Klingthor in den Amts-Gerichten eine ledige Weibs-Person in ihrer Schlaffkammer selbst erhendket/ in welcher Kammer eine Lade/ darauff sie bey der Erhendkung getreten/ wie dann noch eine andere Lade/ so kaum eines Schritts weit von der ersten gestanden/ in gleichen ein Feder-Bette vorhanden gewesen/ welche Lade und die darinnen befindliche Sachen/ nebst dem Bette du damahis / wie die erhendete Person von dir abgehauen/ und mit deinem Pferde an gehörigen Drth geführet worden/ zu dir und mit hinweg genommen / *re. So bistu*

bistū angeregte Sachen an den Orth/ alda solche zuvor gewesen/ hinwiederum zu bringen schuldig. Es wäre dann im Ante Weissenfels durch eine beständige Gewohnheit hergebracht und über Rechts ver- wahrte Zeit unverbrüchlich also gehalten/ daß dem Meister/ welcher solche Personen abhauen und an gebö- rigen Orth schaffen muß/ alle dasjenige/ was über/ un- ten/um und neben denselbigen Personen/ und so weit man mit den Schwerdt reichen kan/ befunden wird/ gefolget worden/ dessen genöthest du auf solchen Fall billig / **B. N. W.** Conceptum fuit hoc Responsum ad consulta- tionem Christian Jngermanns/ Carnificis Weissenfelsen- sis dicto anno & Mense.

§. XVI. Itidem Dnn. Scabini Lipsiensis ad requisitionem Daniel Boldmars zu Leipzig Mense Maio A. 1638. sequen- tem in modum (apud Carpvovium d. Resp. 102. n. 11.) re- spondisse leguntur: Hat sich ein Lehr- Junge in eurem Hause auff eurem Boden' erhendket/ welchen der Nach- richter auff Befehl der Stadt- Gerichte durch seinen Knecht abnehmen und hinaus schaffen lassen/ darauff der Stadt- Richter befohlen/ euch mit dem Nachrichter der Zahlung wegen zu vergleichen. Ob nun wohl derselbe 50. Thaler fordert/ mit fürgeben/ es seye hin und wie- der auff dem Lande hergebracht und bräuchlich/ daß bey solchen Fällen ihnen allezeit dasjenige gebühret/ was an dem Orth/ da sich einer erhendket befunden wird/ zu- mahl aber/ was er mit dem Schwert umgreiffen könte/ dahero ihm zum wenigsten das Leder so auff dem Bo- den/ da sich der Junge erhendket/ zu befinden/ gebühret/ re. So hat er sich doch damit nichts zubehelffen/ sondern läffet sich an demjenigen Lohn/ was die Obrigkeit vor billig erkennet/ begnügen. Er könte dann darthun
C und

und beweisen/ daß bey dieser Stadt sein Vorgehen durch eine beständige Gewohnheit hergebracht/ und über Rechts verwährte Zeit unverbrüchlichen gehalten worden/ dessen genosse er auff solchen Fall/ B. R. W. Addantur, quæ habet D. Mylius in *Disp. de jure Carnificum Cap. 4. §. 13.* ubi ita dicit: Non autem Carnifex juxta cadaver propricidæ extrahendum. Itans ea omnia lucratur, quæ in loco facti propricidii infra, supra, sursum, deorsum in circumferentia attingere, potest. Quia ne apex quidem hac de re in jure legitur. *Fallit hoc, addit, si consuetudine aliud sit receptum, & ad Carpozovium provocat.*

§. XVII. Hactenus itaque cum Carpozovio aliisque nobis convenit, quod Carnifici ad consuetudinem provocanti statim fides non sit adhibenda. Consuetudo enim ratione questionis: an existat? facti esse dicitur, & recte quidem, cum consuetudo à Principe non promulgetur, sed dubia sit, adeoque ut omnia facta legitima probatione indigeat, quam probationem testimonium Carnificis, qui lucrum ex tali consuetudine captat & in propria causa est constitutus, perficere neutiquam potest. Verum enim vero, non statim sequitur: Hæc consuetudo legitime est probata & per diuturnum tempus continuata, ergo est legitima; sed alia quoque, quæ in jure ad justam consuetudinem exiguntur, adsint necessum est. Alias quippe omnia vitia justæ naturam jam dudum induissent, si nudam eamque diuturnam observantiam allegare atque probare sufficeret. Non ergo antea de consuetudine hac, quam prætendunt Carnifices, judicium ferri potest, nisi prius viderimus, utrum ea, quæ Leges copulative ad consuetudines in genere requirunt, hic quoque simul adesse deprehendantur.

§. XIX. Hoc examen mox instituemus. Sed antequam

quam illud aggredimur, primo saltem videamus, an Carpzovius in defendenda dicta consuetudine sibi ipsi per omnia constans sit. Quod ut eo clarius fieri possit, & ne aliam eidem mentem affingere videamur, ipsissima ejusdem verba, quæ *d. Resp. 102. num. 3. seqq.* inveniuntur, adscribere lubet. Rapacitatem avaritiosam Carnificum, [de qua supra §. XII. in fine] inter alia ex *iniquissimo* privilegio apparere dicit, de quo plerisque in locis gloriantur & vi cujus sibi omnia ea, quæ in loco commisi proprecidii inveniuntur, lucro cedere prætendunt. Sed, addit, cum de hoc jure Carnificum consulerentur Scabini, ipsis hoc neutiquam competere bina vice responderunt. Nec enim de tali jure quicquam reperitur apud eos, qui de sepultura horum cadaverum canina scripserunt, in eo subsistentes, quod Cadavera per fenestras dejecta, vel sub domus limite extracta, in locum infamem & cadaveribus destinatum projici debent. Ut proinde absque autoritate nihil temere sit asseverandum. Et satis est, ipsorum interfectorum famam carina hac sepultura dehonestari, *ut ullum hinc aliis*, (ad quos forsitan res in loco perpetrata necis reperta spectant,) *præter culpam suam incommodum accrescere, iniquissimum foret.* Nec prætere (pergit) habent Carnifices id iuris ex peculiari consuetudine contra jus commune recepta, quam jactant, probare eam omnino debent, modo legitimo *cumque suis requisitis*, de quibus allegat Gail. *lib. 2. observ. 1. Joh. Schneidew. in §. ex non scripto. n. 4. seqq. 7. de 7. N. G. & C. Matth. Coler. de proc. execut. p. 1. cap. 3. n. 30.*

§. XIX. Ex his adductis verbis observare dicebit, quod ipse Carpzovius præensum illud privilegium *iniquissimum* appeller, imo, ut ex immediate antecedentibus adparet, illud inter media inflandi marsupium Carnificum, *nullam vel acquisitis, vel bonestatis rationem habentium*, referat. Ad
 C 2 quid

quid vero proderit rem iniquissimam cumque æquitate & honestate pugnantem probare. Hæc sane probatio ex iniquo non faciet æquum, vel ex iniusto iustum. Ad probandum itaque non est admittendum, quod probatum non revelat. Idem videtur esse, ac si quis ex dolo admissio commodum aliquod prætere veller, iudex vero eundem à limine iudicii repelleret, hac tamen addita limitatione, nisi consuetudinem docere possit, vi cuius per diuturnum temporis lapsum introductum fuerit, quod ex dolo commodum percipere liceat. Recte ergo dicebatur: Carnifices id iuris ex peculiari consuetudine contra ius commune recepta, quam iactant, prætere non posse, sed probandam esse eiusmodi consuetudinem, non solum autem nudam quæstionem: *an, existat?* sed *cum suis requisitis*; at vero in ipso Responso probationis requisitorum nulla injiciebatur mentio, sed nudæ saltem existentia, quod ipsum tamen ad fundandam Carnificum intentionem nulla ratione sufficere potest.

§. XX. Agedum percurramus breviter requisita consuetudinum à DD. communiter recenseri solita, & quodnam ex illis præcipue præterita Carnificum consuetudini desit, dispiciamus. *Primum* requisitum est tacitus summæ potestatis consensus, cum statim in §. 1. *Dissert.* monuerimus, consuetudinem pondus suum non à subditis consuetudine utentibus, sed ab ipso Legislatore, quippe qui normam iusti in Rep. unice ponit, obtinere. Hunc vero adesse Carnifices sine dubio prætere, cum Principes nullam unquam Constitutionem nullumque Edictum de abrogando Carnificum jure promulgaverint, sed connivendo mores eorum omnino adprobaverint. Quis enim dubitaret, dictos mores nunquam ad notitiam Principis pervenisse? Possent quidem circa hoc suppositum nonnulla moneri

neri, sed reservabimus ea adhuc paulisper, & in presenti supponemus, quod tacitus Principis consensus intuitu huius Consuetudinis adfit. Porro requiritur *secundo* diurnitas temporis actuumque frequentia, quod utrumque & in presenti praesensa consuetudine adesse nemo in dubium vocare poterit. Quemadmodum vero in genere certus annorum numerus certique actus nullibi determinati reperiuntur: ita quoque Carnificibus non oberit, quamvis quo anno dicta consuetudo coeperit, quod item actus iam exuerint, docere non possint.

§. XXI. Haestenus bene. Sed restat adhuc unum requisitum, vi cuius quaecunque consuetudo *rationabilis* esse debet, v. Wesenbec. *in parat. ff. de LL. n. 9.* Unde Adfessores Camerae imperialis, quando in numerum Adfessorum recipiantur, iurare debent, quod secundum Imperii Constitutiones, secundum ius commune & *laudabiles locorum Consuetudines* iudicare velint & hinc *alte / lddliche / hergebrachte Gewohnheiten* vocari consueverunt, v. Speidel. *Spec. notabil. voc. Gewohnheit / lddlich und hergebrachte Gewohnheit* / quod & alias regulariter in omnibus omnium locorum iudiciis receptum esse dicit Philippi *in Usu pract. Instit. l. 1. tit. 2. Eclog. 25. n. 16.* qui etiam *n. 1. seqq.* malam & irrationabilem consuetudinem omnibus modis abrogandam esse, recte adstruit, licet sit immemorialis & iuramento confirmata, quoniam corruptela potius, quam consuetudo dici meretur. Quamvis vero Wesenbecius *loc. cit.* nonnullos esse adferat, qui etiam irrationabilem usum tanto tempore praescribi posse existiment, cuius initii non extat memoria; Nobis tamen nondum liquet, quomodo hoc salva iustitia adferri possit, cum potius & hic illud Pauli valere debeat: quod ab initio vitiosum est, tractu temporis convalescere nequit, *l. 29. ff. de R. J.*

§. XXII. Queritur autem, quanam dicatur irrationabilis consuetudo? Uno ore respondent interpretes, eam esse irrationabilem, quæ cum jure divino, sive ex ratione, sive ex revelatione illud hauriatur, & sic cum vero bono publico pugnat, Wesenbec. *d. loc.* Hahn. *ad Wesenbec. cit. loc. n. 10. §. arbitrio judicantis.* Baldus *in l. 2. C. de Usur.* Schurff. *Cent. 3. Conf. 83. num. 11.* Fundamentum rei facile patet. Principis enim potestas, quantaquanta etiam illa sit, humana tamen est & sic potestati divinæ subordinata. Unde quemadmodum Princeps per expressum suum consensum non potest derogare legi divinæ: ita nec per tacitum, qui in consuetudinibus adesse dicitur, hoc facere potest. Dicuntur consuetudines laudabiles, inquit Speidelius *loc. cit.* vel juri naturali non repugnare, quoties statuentes vel observantes existimant illas esse bonas, suisque moribus ob rationales causas convenientes. Nam sicut jus nullum contra id quod honestum & publice utile est sancitur, ita nec consuetudo, unde primarium consuetudinis requisitum rationabilitas, daß es eine gute oder vernünftige Gewohnheit sey, quo deficiente illa nulla est, ut consuetudo Polonia, qua Nobilibus hominem occidentibus certa pecunia cadaveri imposita redimere pœnam licuit adeoque eam Stephanus Rex recte sustulit, quia Deus homicidas capite plectendos esse præcipit. Ex eodem fundamento consuetudinem in Gallia usitaram, ut bona naufragorum retineantur irrationabilem, barbaram & iniquissimam, atque irrationalem & intolerabilem fisci aviditatem esse, si hujusmodi rapinis expleri velit, asserunt Petr. Rebuff. *in præfat. ad Leges Regias gl. f. n. 74.* Anton. Matth. *ad tit. C. de furt. c. ult. in fin.* Covarruv. *in cap. peccatum. lib. 6. part. 3. §. 1. num. 5.* Brunnem. *ad l. 18. §. Aurb. Naviga. C. de furt. conf. omnino Carpzov. P. 1. Const. 9. def. 6. ubi probat, quod statutum*

Reos

Reos homicidii dolosi à pœna mortis eminens, irrationabile sit & nullo modo subsistere queat.

§. XXIII. Deveniamus nunc ad hypothèsin. Nihil vero dubitamus, quin prætenfa illa carnificum consuetudo circa bona proprietarum irrationabilis sit juriq; divino, naturali & revelato, è diametro contrarietur, atque adeò licet liquido à carnificibus proberetur, subsistere tamen & effectum post se trahere nullo modo possit. Quamvis enim consuetudinis ususque longavi non vilis sit autoritas, non tamen usque adeo sui valitura est momento, ut aut rationem vincat, aut legem, prout rescribit Imp. Constantinus in *l. 2. C. que sit longa consuet.* Quod vero sit irrationabilis dicta consuetudo facili negotio demonstrare possumus. Scilicet jus naturale & positivum dicitur jusque Romanum conspirat, jus alicui quæsitum sine proprio ipsius facto ab altero auferrî non posse, *l. 2. pr. ff. de his qui sui vel alien. jur. sunt l. fin. ff. de pact.* nec alteri per alterum iniquam conditionem inferri debere, *l. 25. §. si quis filium ff. ad Sceluz Trebell. l. 5. §. 5. ff. de op. nov. nunc. l. 74 ff. de R. 7. Carpzov. P. 2. Const. 45. Def. 15. num. 6. & 7.* At vero juxta consuetudinem carnificum tertius sine facto suo & delicto ladicur, jusque semel perfecte quæsitum eidem iterum aufertur, quo ipso major irrationabiles inveniri vix potest.

§. XXIV. Quod si enim carnifices ea solummodo prætenderent, quæ ad ipsum proprietarum pertinuerunt; aliquo adhuc modo res excusari posset. Sed hic non subsistit eorum rapacitas. Verum omnia indistincta sibi capiunt, quæ in loco, ubi proprietarum est commissum, deprehenduntur, quæque stantes juxta cadaver sursum, deorsum & in circumferentia gladio suo attingere possunt, sine distinctione, utrum ad proprietarum, utrum ad tertium aliquem ea spectent. Quoties vero accidit, ut quando proh dolor! u-

nus

nus ex coniugibus violentas sibi manus infert, alterius bona, pretiosa interdum & rara in loco perpetrata *avroxeilas* deprehendantur, quæ propter alterius conjugis factum sine propria culpa ipsi auferuntur. Sanè, quamvis statuto expresse cautum fuerit, ut uxor pro marito obligetur, hoc tamen ad eum casum, ubi maritus ex delicto precedente solvere tenetur, non debere extendi, uno ore affirmant DD. v. Brunnem. *ad l. 14. ff. de LL. num. 1.* quo iuris colore ergo maritus adigi poterit, ut in gratiam carnificis propter uxoris delictum (& vice versa) bona sua rite semel quaesita sibi auferri patiatur. Carnificis persona quidem utilitatem præstat Reipublicæ, sed propterea alii homines immeriti damno non sunt afficiendi. Item, quoties accidit, ut famulus in Domini sui hypocaufto, vel alio conclavi sese suspendat, jugulum abscindat, &c. in quo maxima pars bonorum Domini deprehenditur, an ne ergo Dominus propter famuli avtocheiriam poena adficiendus erit? quod iuxta carnificum prætentam consuetudinem omnino fieri debet. Erat is ipse casus, quem supra retulimus §. XVI. Hat sich ein Lehr-Junge in eurem Hause auf einem Boden erhencket -- Ob nun wol derselbe (Nachrichter) so. Rthl. fordert / mit fürgeben / es sey hin und wieder auff dem Lande hergebracht und bräuchlich / daß bey solchen Fällen ihnen allezeit dasjenige gebühret / was an dem Derthe / da sich einer erhencket / befunden wird / zumahl aber / was er mit dem Schwerd umbgrieffen könnte / dahero ihm zum wenigsten das Leder / so auff dem Boden / da sich der Junge erhencket / zu befinden / (quod extra dubium non ad tyronem illum, sed ad ipsam Dominum spectavit) gebühret. Quid ergo proderit Carnifici, licet probaverit, daß sein Vorgeben durch eine beständige Gewohnheit hergebracht und über rechts verwehrte Zeit unverbrüchlich gehalten worden. §. XXV.

§. XXV. Certe non videtur alia hujus consuetudinis esse indoles, quam alterius cujusdam, vi cuius in nonnullis locis res furtiva recuperata non vero Domino suo restituta fuit, sed Magistratus eandem sibi applicavit, quam rationabilem consuetudinem Carolus V. in *const. crim. Art. 207.* sustulit, verbis: So gestohlen oder geraubet Guth in ein Gericht gebracht und der Uebthäter nicht dabey betreten und verhaftt wird / soll dasselbe der Peinliche Richter zu seinen Händen nehmen und getreulich verwahren / und so jemand dasselben habe begehret und so viel anzeiget / daß ihme die unzweifelich geraubet oder gestohlen sey / so soll ihme die wieder verschafft werden / &c. v. Jodoc. Damhoud. in *prax. crim. cap. 120. num. 51. seq.* Andr. Knichen de *Saxon. non provoc. jur. verb. Ducum Sax. cap. 5. de regal. n. 148.* Valde enim iniquum esset, ut Magistratus cum jactura & damno Domini locupletaretur, pro ut recte existimat Carpzov. *Prax. crim. qu. 80. num. 10.* Recte etiam statuitur *Art. 31. lib. 2.* des Sächs. Land-Rechts / niemand mag verwircken eines andern Mannes Guth / daß er unter ihm (adde, daß er neben sich) hat / ob er woll seinen Leib verwircket hätte / quod glossa *ad d. l. n. 6.* ita declarat: Als ob zweene Brüder / oder Vater und Sohn / oder auch andere Leuthe gesammlet Guth hätten / ob ihr einer gleich seinen Leib oder Guth verwircket / damit hätte er doch nicht zugleich seines Gefehrten oder Gefellen Guth verwircket. Item hat der Räuber gleich mit seiner Missethat seinen Leib verwircket / damit hat er doch nicht des beraubten Mannes Guth verwircket / &c.

§. XXVI. His notatis, ne quidem consensus Principis tacitus, de qua supra in §. XX. egimus, adesse censetur. Corroborat quidem alias taciturnitas & conniventia Principum mores

mores a subditis hactenus observatos; interim tamen ea confirmare voluisse non præsumitur, quæ cum lege naturali & positiva divina aperte pugnant. Taciti & expressi eadem communiter vis esse dicitur & efficacia, taciti tamen major vis esse nequit, quam expressi. Quid vero si Princeps expresse quadam per modum legis præcipiat, quæ juri divino contrariantur, an existimas, illa in numerum legum referri posse? sane hic obtinere debet, quod Apostoli quondam Pharisæis respondebant: Deo magis obediendum esse: quam hominibus. Idem de tacita voluntate Legislatorum judicium esto. Tacuit ergo Princeps, quia contradictione non opus esse existimavit, cum ipsi Magistratus inferiores facile colligere queant, Principem talia iniqua nunquam approbaturum esse, & sic non expectata Principis declaratione ejusmodi irrationabiles mores prohibere debeant, quod dum non faciunt, gravissime peccant seque peccatorum participes reddunt.

§. XXVII. Gratis tamen, inestas, Carnifices operam suam in extrahendis cadaveribus propticidarum impendere non possunt; Concedo, sed exinde non sequitur, quod alios innocentes spoliare debeant. Contenti sint mercede ipsis solvi solita nec ulterius progrediantur. Et imo, cum nec hanc mercedem ab ædium dominis, aut cognatis, sed à Magistratu solvendam esse responderint Dnn. Scabini M. Jun. 1600. verbis, So seyð weder ihr/ noch der Barbier/ so bey euch eingemiethet / dem Scharffrichter von Dresden/ welcher den todten Körper aus eurem Hause geschaffet und an gebührenden Orth gebracht / das Hender-Geld zu entrichten pflichtig / sondern der Rath zu Meissen/ als deme die Gerichte zu ständig/ ist solches alles zu geben schuldig/ B. R. W. apud Beierum de expensis ex-

IN BONA PROPRICIDARUM &c. 27

sis executionum criminalium, vom Henker-Geld/ Cap. 3. §. 13.
 qua ratione, aut juris colore Carnificibus jus aliquod consuetudinarium tribui poterit, ut bona cognatorum adiun-
 que dominorum ad se rapiant?

§. XXIIX. Forfan itaque nihil supererit, quam ut gladiis Carnificum, quos in nostro casu normam prædæ capiendæ constituunt, singularem quandam efficaciam vimque attrahendi tribuamus. Referunt alias valde mirabilia de gladiis suis carnifices, v. g. quod plerumque sciant, num aliquis ipsis tradendus sit, quem supplicio afficiant, gladios enim ipsorum moveri. Item, se præscire ipsum genus supplicii, quod captivi e medio tollendi sint, v. Kornmann. *de mirac. mort. p. s. cap. 16. & 17.* Lavaterus *de spectris p. 1. c. 17.* & ex his Speidelius *in spec. notab. voc. Henker/* ubi alii gladiorum horum mirabiles effectus recensentur. Apage vero hæc ineptias, à Carnificibus rudi plebeculæ hominibusque superstitiosis persuasas, quis hæc veritati consentanea esse crederet?

§. XXIX. Eadem, quam hætenus demonstravimus, irrationabilitate laborare putamus consuetudinem, quam in aliquibus locis prætendunt Carnifices, ut si pecus aliquod lue Gallica alioque morbo fædo laboret, cultri & reliqua instrumenta ipsorum rapacitati cedant, quibus Laniones in mactandis ejusmodi pecoribus usi sunt. Quid enim deliquerunt Laniones, ut instrumenta sua citra culpam suam Carnificum prædæ relinquere debeant? Nihil sane, & tamen ita importuni sunt Carnifices interdum, ut de gravi injuria eos conqueri videas, si quis ipsorum deperditos mores ad trutinam justı revotare velit.

28 DISSERT. DE JURE CARNIF. IN BON. PROPRIE.

§. XXX. Restat, ut colophonem huic nostræ Dissertationi imponamus. Fieri autem hoc brevissimis potest. Ita enim ex hactenus fusc adductis constanter inferimus: NON DATUR JUS CARNIFICUM IN BONA PROPRIETATUM EORUMQUE, QUÆ CIRCA PROPRIETATAS REPERIUNTUR. Quam sententiam quoque approbavit Serenissimus noster in der Magd. Policey-Ordnung Cap. 76. §. 4. sequentibus verbis; Die Nachrichter sollen diejenigen / welche sich selbst erhendt oder umbs Leben gebracht umb das Lohn / welches ihnen in dieser Ordnung gesetzt / ab und wegnehmen da sie befundenere Umstände nach auff eine Fehmstätte zu begraben wären / dasselbe unweigerlich verrichten und hier über diejenigen Sachen nicht fordern / und ihnen zueignen / welche sie an dem Orthe gefunden / und so weit sie mit dem Schwerd reichen können / bey vermeindung empfindlicher Straffung.

T A N T U M.

01 A 6582

ULB Halle 3
002 934 221

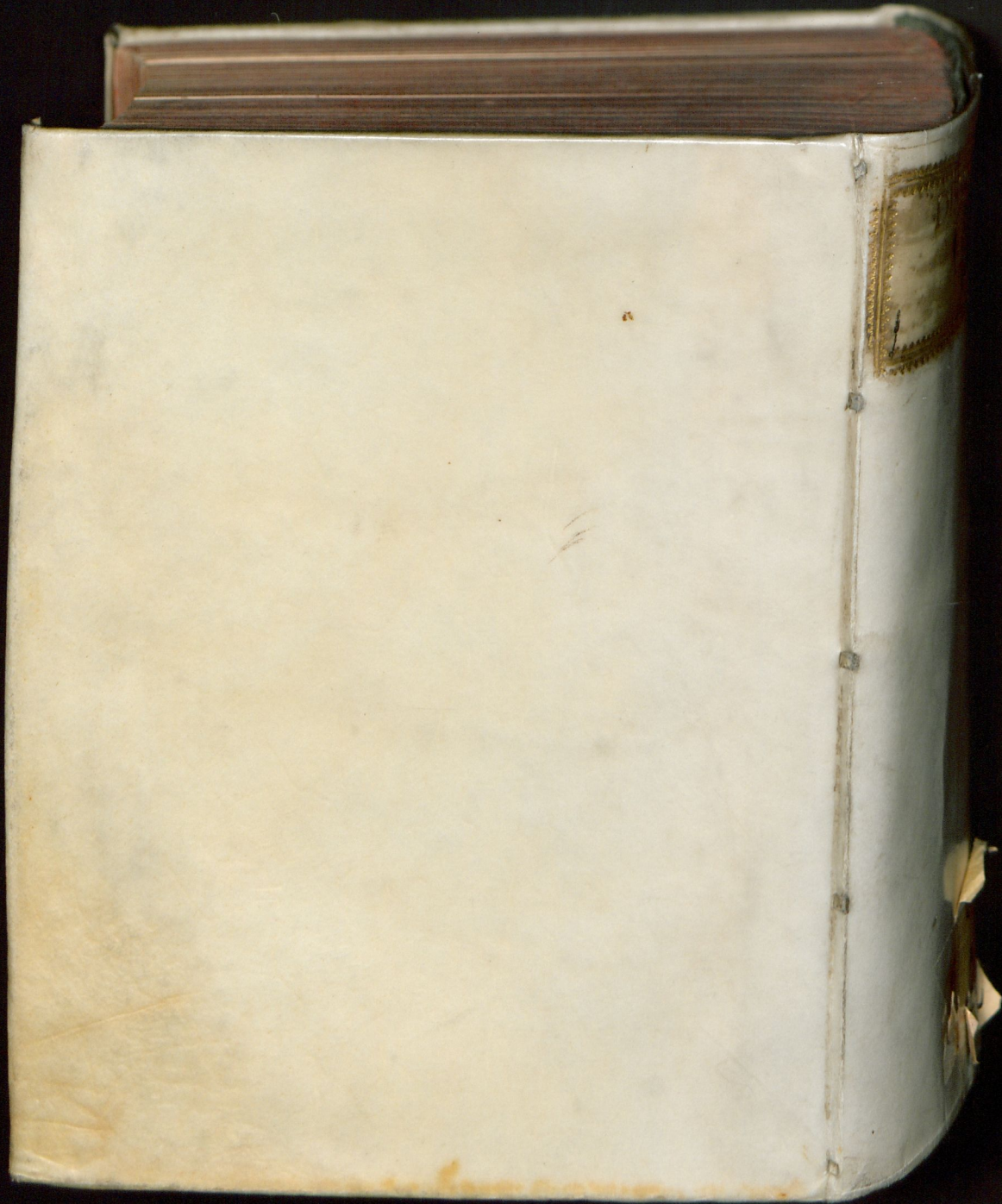

f

vd A

107

DISSERTATIO JURIDICA
De
**JURE CARNIFI-
CUM IN BONA PRO-
PRICIDARUM ET QVÆ
CIRCA EOS REPERIUNTUR,**

Quam
DEO T. O. M. ANNUENTE
RECTORE MAGNIFICENTISSIMO,
SERENISSIMO PRINCIPE AC DOMINO,
**DN. FRIDERICO WIL-
HELMO,**
REGNI BORUSSICI ET ELECTORATUS
BRANDENB. HÆREDE, &c. &c.
IN ILLUSTRIS ACADEMIA FRIDERICIANA,
PRÆSIDE
JAC. FRIDERICO LUDOVICI,
J. U. D. & Profess. Publ. Extraord.
Publico Eruditorum Examine submittit

RESPONDENS
JOHANNES JACOBUS HANEWALD,
Alsleb. Magdeb.
ad diem III. Octobr. MDCCII. H. L. Q. C.

Hale, Typis CHRISTOPH. ANDREÆ ZEITLERI, Acad. Typ.